

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je finansiran uz podršku Human Rights Trust-a Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ovaj prevod nije obavezujući za Sud. Za više informacije pogledajte napomenu o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pur les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyrights/droits d'auteur à la fin du présent document.

Pozitivne obaveze

Poštivanje privatnog života

Odbijanje domaćih sudova da izdaju nalog kojim bi se zabranilo daljnje objavljivanje jedne fotografije slavnog para koja je uslikana bez njihovog znanja: *nema povrede*.

Von Hannover protiv Njemačke (broj 2) – 40660/08 i 60641/08

Presuda od 7.2.2012 [Veliko vijeće]

Činjenice - Aplikanti su bili princeza Caroline von Hannover, kćerka preminulog princa Rainera III od Monaka, i njen suprug, princ Ernst August von Hannover. Od ranih 90-ih princeza Caroline je nastojala, često putem sudova, da spriječi objavljivanje fotografija koje su prikazivale njen privatni život u štampi. Dvije serije fotografija, koje su objavljene u njemačkim časopisima 1993. i 1997. godine, bile su predmet spora pred njemačkim sudovima. Rezultat tih sporova bilo je donošenje vodećih presuda Saveznog suda pravde 1995. godine i Saveznog ustavnog suda 1995. godine koji su odbili njene zahtjeve. Ti postupci su bili predmet presude koju je Evropski sud donio u predmetu *Von Hannover protiv Njemačke*¹ (prva presuda *Van Hannover*), u kojoj je Sud ustanovio da je pravo princeze Caroline na poštivanje njenog privatnog života, koje je zagarantirano članom 8, povrijeđeno.

Nakon donošenja te presude, aplikanti su pokrenuli više postupaka pred domaćim sudovima, zahtijevajući da se zabrani daljnje objavljivanje triju fotografija, uslikanih bez njihovog odobrenja između 2002. i 2004. godine, dok su bili na odmoru na skijanju, i koje su već bile pojavile u dva njemačka časopisa. Savezni sud pravde je usvojio zahtjev aplikanta da se zabrani objavljivanje dviju fotografija za koje je smatrao da ne doprinose pitanjima od općeg interesa. Međutim, odbacio je zahtjev aplikanta da se zabrani objavljivanje treće fotografije koja je prikazivala aplikante kako šetaju za vrijeme odmora na skijanju u St. Moritzu i koja je bila popraćena člankom o, između ostalog, narušenom zdravstvenom stanju princa Rainera. Tu odluku je potvrdio Savezni ustavni sud, koji je zaključio da je Savezni sud pravde imao valjane razloge da smatra da narušeno zdravstveno stanje vladajućeg princa predstavlja predmet od općeg interesa i da je štampa imala pravo da izvještava o načinu na koji djeca usklađuju svoju obavezu porodične solidarnosti sa legitimnim potrebama svog privatnog života, među kojima je bila želja da idu na odmor. Zaključak Saveznog suda pravde da je fotografija bila usko vezana za događaj opisan u članku je bio ustavno besprijekoran.

Pravo - Član 8: Odgovarajući na navode aplikanta da domaći sudovi nisu dovoljno uzeli u obzir odluku Suda u prvoj presudi *Von Hannover*, Sud je istakao da njegov zadatak nije da ispituje da li je Njemačka ispunila svoju obavezu iz člana 46. Konvencije o izvršenju te presude. Naime, to je bila

¹ *Von Hannover protiv Njemačke*, broj 59320/00, od 24. juna 2004.

obaveza Odbora ministara. Prema tome, ove aplikacije su se odnosile samo na nove postupke. Isto tako, zadatak Suda nije da preispituje relevantno domaće pravo i praksu *in abstracto* nakon što je Savezni sud pravde promijenio svoju dotadašnju praksu poslije donošenja prve presude *Von Hannover*; umjesto toga, njegova uloga je da odredi da li je način na koji su pravo i praksa primijenjeni na aplikante povrijedio član 8.

Primjenjujući svoj novi pristup, Savezni sud pravde je usvojio zahtjev da se zabrane dvije fotografije, smatrajući da ni one, a ni popratni članci ne pokreću pitanje od općeg interesa. Međutim, u vezi sa trećom fotografijom, Sud je ustanovio da su bolest princa Rainera i postupak članova njegove porodice u to vrijeme okvalificirani kao događaj u savremenom društvu o kojem časopisi imaju pravo da izvještavaju i da ubace fotografije kako bi potkrijepili i ilustrirali informacije koje prenose. Sud je ustanovio da to što domaći sudovi bolest princa Rainera karakteriziraju kao događaj u savremenom društvu ne može da se smatra neopravdanim i prihvatio je da je fotografija, u okviru članka, doprinijela do izvjesnog stepena pokretanju pitanja od općeg interesa (u tom pogledu, Sud je istakao da je zahtjev da se zabrani objavljivanje drugih dviju fotografija, koje su prikazivale aplikante u sličnim okolnostima, bio usvojen upravo zbog toga što su bile objavljene isključivo radi zabave). Dalje, neovisno od pitanja do kojeg stepena je princeza Caroline obavljala zvaničnu funkciju u ime Kneževine Monako, ne može se tvrditi da su aplikanti, koji su nesporno vrlo dobro poznati, bili obična privatna lica. Oni se moraju smatrati javnim ličnostima. U vezi sa okolnostima pod kojima su fotografije nastale, domaći sudovi su to uzeli u obzir i ustanovili su da aplikanti nisu dostavili nikakve dokaze kojima bi dokazali da su fotografije uslikane na prevaru, tajno ili u drugim nepovoljnim uvjetima.

Zaključno, domaći sudovi su pažljivo odmjerili pravo izdavačkih kuća na slobodu izražavanja i pravo aplikanata na poštivanje njihova privatnog života. Pri tome, oni su istakli fundamentalnu važnost toga da li su fotografije, u svjetlu popratnih članaka, doprinijele pokretanju pitanja od općeg interesa, te su također ispitali okolnosti pod kojima su fotografije nastale. Savezni sud pravde je promijenio svoj pristup nakon donošenja prve presude *Von Hannover*, a Savezni ustavni sud ne samo da je potvrdio taj pristup nego je detaljno analizirao jurisprudenciju Suda u odgovoru na žalbene navode aplikanata da je Savezni sud pravde to zanemario. U takvim okolnostima, i imajući u vidu polje procjene koje uživaju domaći sudovi kada odmjeravaju konkurentne interese, domaći sudovi su se povinovali svojim pozitivnim obavezama iz člana 8.

Zaključak: nema povrede (jednoglasno).

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prijevod je finansiran uz podršku Human Rights Trust Fund-a Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ovaj prevod nije obavezujući za Sud i Sud nije odgovoran za njegovu kvalitetu. Prevod se može preuzeti iz HUDOC baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka sa kojom je Sud podijelio. Prevod se može umnožavati u nekomercijalne svrhe pod uvjetom da se navede puni naziv predmeta, zajedno sa naznakom autorskih prava i referencom na Human Rights Trust Fund. Ukoliko se bilo koji dio ovog prevoda namjerava koristiti u komercijalne svrhe, kontaktirajte publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the

above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante publishing@echr.coe.int.